

oud broek.nl

DECEMBER 2022

- *Kunst te koop achter de kerk*
- *Opgroeien op een vaarboerderij*
- *Dubbele ramen? Dat mag niet!*

Op de cover:

Ornament uit de woonboerderij Eilandweg/Zuideinde.

Op de achterpagina:

Kleurenlitho van vrouw uit Broek in Waterland in klederdracht, ca 1850.

COLOFON

Het bestuur van Historische Vereniging Broek in Waterland:

Naam	Positie	E-mail	Telefoon
Piet van Mourik	Voorzitter	<i>pjvanmourik@sdrgr.nl</i>	06-53357711
Frans Abraham	Secretaris	<i>info@oudbroek.nl</i>	020-4031734 06-50742624
Jaap Wortel	Penningmeester	<i>jaap.wortel01@gmail.com</i>	06-10669661
Jan Hoetmer	Bestuurslid Beschermd Dorpsgezicht	<i>sanjan65@hetnet.nl</i>	020-4031614
Marieke van Dam	Communicatie	<i>mamvandam@gmail.com</i>	06-28835167

Medewerkers: Studio Hans Mulder, Hanneke de Wit, Aagje Bruijn, Sytze Boschma (redactie)
Linda Feltkamp (fotograaf), Speed-O-Print (drukwerk).

Correspondentieadres: Historische Vereniging Broek in Waterland, Keerngouw 30,
1151 BD Broek in Waterland

E-mail: info@oudbroek.nl • <https://www.oudbroek.nl> • Rabobank: NL44RABO 0310 7021 94

Lidmaatschap: Binnen postcode 1151 € 12,50, buiten € 17,50. Aanmelden via de website.

ISSN: 2211-8675

Inleiding

In dit decembernummer van oudbroek.nl leest u dat achter de kerk, aan het Leeteinde, begin jaren zeventig een galerie was gevestigd. Hilly en Pieter Tieleman verkochten er kunstwerken. Hilly, 91 jaar oud, vertelt.

Verder treft u een drieluik dat begint met het verhaal van Sytze Boschma. Hij woonde als kind op de vaarboerderij hoek Eilandweg/Zuideinde.

Daarna zat Jan Boom er, van 1970 tot begin jaren tachtig - het tweede deel van het drieluik. Nu wonen Annemiek en Peter van Gerven er. Zij maakten van de vervallen boerderij een prachtige woonboerderij. Annemiek leidt ons rond.

De foto's van De Vier Jaargetijden op de voorpagina en op pagina 15 komen, met toestemming van fotograaf Olaf Klijn, uit het boek 'Architectuur & Wonen in Broek in Waterland' van Anne van Wijngaarden.

Hanneke de Wit

Xxxxxx

Pal achter de kerk zat, begin jaren zeventig, Galerie De Swaen van Hilly en Pieter Tieleman. Hilly vertelt.

Nieuwsgierigen keken, de neuzen tegen de ramen geplakt, graag naar binnen'

Woonde u, lezer, eind jaren zestig, begin jaren zeventig hier, in Broek in Waterland? Dan herinnert u zich vast en zeker Galerie De Swaen aan Leeteinde 4-6 of, simpeler gezegd, achter de kerk. Hilly en Pieter Tieleman, die er met hun zoontjes woonden, verkochten er het werk van kunstschilders. "De galerie was een enorm succes," zegt de 91-jarige Hilly.

We spreken Hilly Tieleman, die sinds 1973 in Amsterdam woont, op een zonnige zaterdagmiddag als ze op bezoek is bij haar zoon. Hij keerde terug naar het dorp van zijn jeugd, Broek in Waterland, waar hij met zijn gezin aan De Erven woont. We zitten aan een lange eettafel, er is thee en cake.

Hilly en Pieter Tieleman woonden in Amsterdam aan de Haarlemmer Houttuinen totdat daar, in de jaren zestig, de huizen werden afgebroken. Wat nu? Hilly: "Mijn man zat als afgevaardigde van de NJHC (jeugdherbergcentrale) in het bestuur van het Broeker Huis, destijds een jeugdherberg. Hij had dus ook te maken met burgemeester Te Boekhorst van Broek in Waterland."

"Waarom gaat u niet huren in ons dorp?," vroeg Te Boekhorst aan Tieleman. Het volkomen vervallen huis aan Leeteinde 4-6 was door Vereniging Hendrick de Keyser gekocht en net

prachtig gerestaureerd. 'Als een parel van oud-Hollandse bouwkunst staat dit perceel nu achter de kerk te pronken' meldde een krant. Hendrick de Keyser zocht een huurder - die was dus snel gevonden.

"Dat je in zo'n prachtig huis mocht gaan wonen, was toen nog heel bijzonder," zegt Hilly. "Mijn man, die zeer geïnteresseerd was in muziek, beeldende kunst en architectuur, vond dat we iets terug moesten doen voor het dorp. Zo ontstond het idee in de voorkamer een galerie te beginnen." Hilly vertelt dat Pieter en zij het geluk hadden de 'geweldige Mexicaanse kunstenaar Luis Filcer te kennen'. Met zijn werk, voornamelijk schilderstukken, werd Galerie De Swaen 1 november 1969 geopend.

Theatraal gebaar

De krant wist 's anderendaags wel raad met een bloemrijke recensie. 'Luis Filcer is een schilder die het theatrale gebaar vanuit zijn afkomst dikwijls hanteert', aldus de schrijver. 'Hij is een sterk schilder die al zijn agressiviteit kwijt wil op het doek. Een eerlijk schilder die zijn innerlijk open aan de wand van Galerie De Swaen heeft hangen.' Het krantenartikel zit, keurig uitgeknipt, geplakt in een van de fotoalbums en plakboeken die Hilly Tieleman heeft meegebracht. "Mijn man heeft alles wat met de galerie te maken had, zorgvuldig bewaard." Pieter Tieleman overleed in 2012. Hij was 84 jaar.

In De Swaen werd altijd werk van één kunstenaar getoond. Het was te koop. Het schilderij Kleigroeven van Steenfabriek Brouwer aan de IJssel van Jac Thijmen de Mik bijvoorbeeld stond voor 1200 gulden geprijsd. De Mik exposeerde zijn werk in maart/april 1970. Zijn Magere Brug te Amsterdam kon voor 600 gulden uw eigendom worden. Voor dat bedrag had u ook 's Lands Zeemagazijn in de hoofdstad. Maar achter de titel 'Zelfportret' staat op de prijslijst n.t.k. Zijn eigen gezicht nam De Mik graag weer mee naar huis. Hilly vertelt dat vaak vier, vijf stukken van een exposerende kunstenaar werden verkocht.

Begin 1970 waren de tekeningen te zien, die de Nederlands-Amerikaanse tekenaar/schrijver Frederick Franck had gemaakt voor zijn boek 'Het Parijs van Simenon'. Franck had met succes medicijnen en tandheelkunde gestudeerd, maar was vooral blij met zijn titel 'Doctor of Fine Arts', hem honoris causa verleend door de universiteit van Pittsburgh. Hij woonde in Warwick in de VS, maar had ook een oud boerenhuisje in Broek in Waterland. Hier vertoefde hij graag een paar maanden per jaar want, zegt hij in dagblad Trouw: "Er is iets dat niet mee emigreert. Of 't oog, of 't hart, ik weet het niet."

Ramen zemen

Hilly's zoon: "In die jaren kwamen heel veel toeristen naar Broek in Waterland. Het was er zo bijzonder, met koeien die dwars door het dorp werden geleid. Er waren antiekwinkels - Coco Lansink aan het Kerkplein, de winkel van mevrouw Bruigom aan het Havenrak, de klompenmaker die door het dorp ging. Bij De Swaen kon je zomaar binnenlopen, maar er waren ook mensen die door de ramen naar binnen keken." Hilly: "Ja, met hun neus geplakt tegen de ruiten. 's Maandags had ik een hele klus aan het ramen zemen om de boel na het weekend weer schoon te krijgen."

De familie Tieleman beleefde 'drie mooie jaren aan het Leeteinde'. Het gezin woonde nog een jaar aan het Havenrak. Daarna verhuisden ze naar Amsterdam.

Hanneke de Wit

Uitje 10 september 2022 naar historisch Friesland

Klokslag 8.30 vertrok de bus uit het zonnige Broek. Aan boord een kleine zestig leden van onze historische vereniging. Dit was het eerste uitje dat Willem Englebert (de gids) had georganiseerd. Willem kondigde aan dat hij een verrassing in petto had.

Al voor de Afsluitdijk bleek de verrassing te komen van Roel Kingma. Deze Fries van geboorte bleek een grote kennis te bezitten van de diverse dialecten in Friesland. Ook gaf hij een inleiding over de eerste stopplaats, Franeker, waar wij van koffie en oranje koek genoten. Hierna een rondleiding door het planetarium van Eise Eisinga. Vervolgens genoten wij van een lunch in brasserie de Stadstuin.

De volgende stop was Workum waar naar keuze het Jopie Huisman Museum kon worden bezocht of een rondleiding door Workum onder leiding van een Friese stadsgids kon worden gemaakt. De gids vertelde de nodige interessante anekdotes. De afscheidsborrel had plaats in de Wijnberg in Bolsward.

Tijdens de terugtocht werd Willem namens het bestuur bedankt voor de organisatie van deze geslaagde tocht (met instemming van de deelnemers). Willem werd uitgenodigd ook de komende jaren het uitstapje te organiseren.

Frans Abraham

Rappe maats

Broek in Waterland. Vrijdagavond werd op onverwachte wijze de sterkte beproefd van de leuning der brug bij het station van den Kom alhier. Een Amsterdamsch koetsier, die een "vrachtje" naar Edam had gebracht, kwam in wilde vaart terugrijden, nam de draai verkeerd of liever gezegd, rekende in 't geheel niet op het maken van een draai, met dit gevolg, dat het paard over de leuning sprong en daarop gedeeltelijk bleef hangen, terwijl het rijtuig vastreed. Hij zelf wist van de bok te springen en ongedeed het paard grijpen. Gelukkig waren onmiddellijk een aantal rappe maats bereid om de behulpzame hand te bieden, zoodat in korte tijd paard en rijtuig een onderkomen vonden in de stal van Koster in "de Zwaan", waar het paard verbonden werd door een zeer handigen knecht van den smid Voeteling en het rijtuig werd hersteld. Gelukkig gebeuren hier zelden dergelijke ongelukken, dank zij de voldoende verlichting van het geheele dorp en vooral van alle kruispunten, bruggen enz. Er staan niet minder dan acht en vijftig lantaarns in den kom van ons dorp, een zeer voldoende aantal voor een betrekkelijk kleine uitgestrektheid.

Bron: Purmerender Courant, 21-4-1898

Sytze Boschma woonde als kind op vaarboerderij Zuid Wijk aan de Eilandweg

Slaapkamer naast de koeienstal: dat was gratis verwarming

Hij pakt er een blocnote bij, en een pen. Moeiteloos tekent Sytze Boschma de plattegrond van Zuid Wijk op de hoek Eilandweg/ Zuideinde. De boerderij, gebouwd in 1775, werd in de achttiende en begin negentiende eeuw ook gebruikt als pleisterplaats om van paarden te wisselen. Sytze woonde er vanaf 1951 (hij was toen vijf jaar) met zijn ouders en vijf zussen.

“Kijk, hier in het midden zie je het vierkant met de hooiberg. Alle kamers lagen rondom die berg. Wij hadden geen jakobs ladder om het geogste hooi hoog in de hooiberg te krijgen; soms, als het hooi in de top van de berg moest komen, leenden wij er een. Het hooi kon vanaf de zolder door luiken aan de koeien worden gevoerd. De slaapkamer van mijn ouders lag pal naast de stallen, waar de koeien gratis warmte verspreidden.”

Sytze tekent de stallen, twaalf koeien waren er in de tijd van zijn grootvader, later werden dat er 28 en 's zomers veertig. “Mijn vader kocht in het voorjaar op de veemarkt in Purmerend koeien bij om meer melk te kunnen produceren: in de wei was plaats genoeg voor ze. In het najaar verkocht hij er weer een aantal. Mijn grootouders woonden 's zomers in de 'hoofdstal'. Die was dan helemaal proper geschrobd, gordijntjes voor de ramen, een kookstelletje, een leuk zitje...”

De vaarboerderij van Boschma.

Jakobs ladder.

Praam en jol aan erf Zuid Wijk.

Age Boschma op de bok.

De mens wikt...

Hoe kwamen de Boschma's in Broek in Waterland terecht?

Sytze vertelt dat zijn ouders, zijn (toen nog drie) zusjes en hij in IJpendam woonden. Op een boerderij die er nog staat, naast een andere met op de gevel de tekst: 'De mens wikt, maar God beschikt'. Zijn vader boerde er niet; hij had, al sinds hij dertien jaar was, een melkwijk in Amsterdam.

“Toen hij twintig jaar was, trouwde mijn vader met Pietertje Schreuder, die op Zuid Wijk woonde. Haar vader, Cor Schreuder, was op latere leeftijd invalide geworden; hij en zoon Freek konden de hulp van mijn vader goed gebruiken. In 1956 heeft mijn vader Zuid Wijk van zijn schoonvader, mijn opa dus, gekocht,” vertelt Sytze die Broek in Waterland, als bewoner, altijd trouw is gebleven.

Rond Zuid Wijk is niet veel gras te bekennen - het was een vaarboerderij. “Vaarboerderijen zijn zeer bewerkelijk. Het weiland waar vroeger de koeien in de lente in een pram naartoe werden gevaren, lag aan het Gouwtje, een flink stuk van Zuid Wijk verwijderd. Je voer onder de Pelserbrug door via het Havenrak en het Dee en dan rechtsaf achter langs de boerderij van Piet Groot.”

“Die route legde je ook af om mest naar het land en, omgekeerd, hooi naar de boerderij te brengen. Zo ging het in de tijd van mijn opa. Mijn vader heeft later een kar gemaakt zodat melk, mest en hooi met paard en wagen konden worden vervoerd. De melk werd, in bussen, door de melkrijder aan de Eilandweg opgehaald.”

Lopend door het dorp ‘naar huis’

In later jaren bracht vrachtvervoerder Prijs de koeien in de lente naar de wei. In de herfst ging het hele koppel lopend terug naar de boerderij. Via Gouwtje, Keerengouw, Dorpsstraat en de snelweg naar de Eilandweg. Op zondagochtend, dan was het overal rustig.

“We hadden allemaal onze taak. Een van mijn zussen zorgde dat de koeien geen tuinen in liepen. Een ander lette op dat ze niet richting kerk, maar naar het Havenrak gingen. Ze mochten evenmin naar de Parallelweg ontsnappen, dus daar stond ook iemand op wacht. Het oversteken van de snelweg was altijd spannend; er waren wel acht familieleden en burens in de weer om dat in goede banen te leiden. Vooral het stopzetten van het verkeer moest goed worden gepland.”

In de winter belandde alle koeienmest op het erf van Zuid Wijk; twee maal per jaar ging een groot deel daarvan per schip naar een rozenkwekerij, de rest ging naar het weiland. “En dat was ploeteren. Een grote mesthoop midden in het dorp, dat kun je je nu niet meer voorstellen. Of het stonk? Nou, dat rook je gewoon niet meer.”

Toen Sytze twaalf, dertien jaar was, werd Zuid Wijk, een bijzondere boerderij zo midden in een dorp, een monument. “We konden subsidie krijgen om het gebouw te laten restaureren. Mijn vader heeft daar niet voor gekozen omdat het bedrijf niet kon worden uitgebreid. Dat de weilanden op grote afstand lagen, was ook een punt van zorg.”

Beetje stoer

“Freek, de broer van mijn moeder, in het dorp bekend als ‘ome Freek’, woonde en werkte ook op de boerderij,” vertelt Sytze. “Mijn moeder en Freek roeiden twee keer per dag samen in een jol naar de wei om de koeien met de hand te melken. De achterpoten van de koe werden met een spantouwje aan elkaar gebonden om te voorkomen dat ze wegliep.” Overigens: Sytze, begon toen hij zes, zeven jaar was ook al met melken. “Beetje stoer, je wilde laten zien wat je kon.”

In 1959 kreeg Zuid Wijk zijn eerste melkmachine. “Met twee ketels; zo konden twee koeien tegelijk worden gemolken. Je moest in de beginperiode wel altijd met de hand namelken, anders konden de uiers ontsteken en dat gaf een heel gedoe. Langzaamaan raakten de koeien - en wij ook - aan de melkmachine gewend.”

“In het dorp zaten in die tijd nog veel boeren. Goedmaat, Wiedemeijer, Bruijn, Hopman en Spaans om er maar enkele te noemen. In de hooitijd hielpen vrienden en vriendinnen met harken, hooi naar de hooiwagen brengen en allerlei andere karweitjes. Het was leuk om te doen. Ook thuis was het altijd druk, met veel aanloop; bij mijn moeder was iedereen welkom.”

Vader Age Boschma ging zich geleidelijk meer met de veehandel bezighouden. Geen van zijn zes kinderen voelde ervoor het boerenbedrijf over te nemen. Sytze: “Mijn zus Corrie, die inmiddels is overleden, had een echt boerenhart. Ze was erg handig maar boerin worden,

nee, dat wilde ze toch niet. Wel heeft zij samen met haar vriend (en later man) Fred Linzell veel boerenwerk verzet.”

En Sytze? “Mijn vader zei: ‘Doe nou maar eerst de hbs, boer worden kan altijd nog. Dus ging ik in Amsterdam naar de hbs. Ik verzuimde vaak, dan ging het boerenbedrijf voor. Vroeg opstaan om de koeien te melken, snel wat eten en om half acht met de bus mee. Je voer toen nog met het ‘bootje’ over het IJ.” Soms dommelde hij op school in slaap. “Wanneer bij voorbeeld twee weken aaneen mest moest worden gereden, ging ik helemaal niet naar school.”

Sytze had misschien wel boer willen worden en zijn vrouw Geertje boerin, maar de jaren zestig waren niet gunstig. Het was de tijd van de ‘melkplas’ en ‘boterberg’, waarin te veel zuivel werd geproduceerd. Bovendien bleef het lastig dat de boerderij zo ver van het weiland lag. Sytze werd ict’er op de afdeling informatie- en communicatietechniek aan de VU in Amsterdam. Daar heeft hij nooit spijt van gehad.

In 1970 verkocht de familie Boschma Zuid Wijk aan chemicus Jan Boom, een van de oprichters van het Burgerkomitee Vuilstortplaats Volgermeerpolder.

Hanneke de Wit

Jan Boom zoekt ‘een fijne plek om te wonen’

Jan Boom, die in 1970 Zuid Wijk kocht van de familie Boschma, werd in december 2017 in oudbroek.nl geportretteerd. Hij studeerde fysische chemie en was onderzoeker in het Nederlands Kanker Instituut. In 1965 ging hij werken bij de Vereniging tot Behoud van de Waddenzee. Hij zocht ‘een fijne plek om te wonen’ - en dat werd Zuid Wijk in Broek in Waterland.

Actievoerend leerde Boom de Broeker boer Jan van der Snoek kennen die bij vrijwel alle verenigingen zat en in van alles actief was. Ze besloten te gaan samenwerken. Boom zou het boerenvak leren van Van der Snoek en vice versa zou hij de Broeker boer helpen zijn bedrijf de bio-kant op te sturen.

Geen kunstmest, veel klaver en kruiden in het grasland. Resultaat: heerlijke kaas die in de winkelboerderij aan het Room-einde werd verkocht. “Een klantenbindertje,” aldus Boom.

Met de pinkenbul in de koestal.

Begin jaren tachtig verliet Jan Boom het boerenbedrijf. Een ander avontuur riep: schapen hoeden in het verdrongen Land van Saeftinghe. Vervolgens heeft hij nog een jaar of tien een schapenbedrijf gehad. Later vertrok hij naar Ransdorp waar hij coördinator werd van de Vereniging Agrarisch Natuurbeheer en pleitbezorger van Waterlandse streekproducten.

Zuid Wijk: Van bouwval tot pracht van een woonboerderij

"Het was een bouwval," zegt Annemiek Klijnsmit. Sinds ze twintig jaar geleden met Peter trouwde, heet ze Van Gerven. We zitten aan de grote keukentafel in de prachtig verbouwde, gerestaureerde en opgeknapte woonboerderij Zuid Wijk op de hoek van Eilandweg en Zuid-einde. De voormalige bouwval, die Annemiek begin jaren tachtig kocht.

Ze woonde destijds naast Zuid Wijk aan het Zuideinde. "Het klinkt ongelooflijk maar ik droomde eens in mijn slaap, dat ik Zuid Wijk ooit zou kopen. Ik zag zelfs al precies wat ik ervan wilde maken." Toen ze hoorde dat eigenaar Jan Boom de boerderij ging verkopen, was ze er razendsnel bij. Ze betaalde er 125.000 gulden voor.

Je komt Zuid Wijk binnen door de middelste van de uit drie panelen bestaande voordeur, in een mooie kleur rood geschilderd en versierd met guirlandes, lauwerkransen en rozetten. Dan sta je in de dars, waarin vroeger met een dorsvlegel de graankorrels uit de aren werden geslagen.

Rechts zit de grote keuken waarin, tegen twee wanden, enorme fraai-gele houten kasten staan. De bewoonster, een 'echte verzamelaar', kan daarin van alles kwijt. "Ze komen uit een kruidenwinkel in Frankrijk. Op weg hierheen zijn ze geradbraakt. Dat was een schadepost." Ze wijst op nog iets bijzonders: een tableau, in een muur, van oude, gave tegels met diepblauwe motieven. "Ze zaten in de kelder, Peter heeft ze zorgvuldig losgebikt."

Het vierkant van Zuid Wijk,

De oude koeienstal.

Annemiek, modeontwerpster en styliste, werkte vroeger bij het Confectiecentrum in Amsterdam. Zuid Wijk kocht ze om er, als zelfstandige, een modebedrijf te beginnen. Enig geduld was vereist. "We hebben de vervallen boerderij, die onder Monumentenzorg valt, in zwart bedrijfsplastic verpakt, want het duurde drie jaar voordat de vergunning voor de verbouwing af kwam."

Architect Hans Witte die aan de Laan zat, maakte het ontwerp. Aannemer Klaas Roos, van Leguit en Roos uit Monnickendam, leidde de verbouwing. "Meneer Leguit heeft de beddekoets gebouwd," zal Annemiek later vertellen, als we met haar door de boerderij lopen. De beddekoets is een hemelbed, gemaakt van stevig hout.

De nieuwe eigenares van Zuid Wijk kreeg subsidie, maar ze moest zich (uiteraard) aan de regels van Monumentenzorg houden. Het bouwwerk diende bij voorbeeld zoveel mogelijk intact te blijven. Je kunt dus nog altijd een rondje lopen binnen door de boerderij en dan weer bij het startpunt uitkomen. Het vierkant, het 'houten geraamte' van de boerderij, moest ook behouden worden. Het fundament was in orde, maar op een foto zie je hoe lek het dak was.

Geen kinderarbeid

Annemiek vertelt één en ander over haar werk. Ze had een eigen merk, Waterland Affairs, waarvoor ze kleding ontwierp, maar ze had ook andere afnemers - McGregor, Ten Cate. Vaak was ze wekenlang van huis om in Hongkong, India of Japan mooie stoffen te kopen en kleding te laten maken. Ze heeft altijd geëist dat aan de producten die zij kocht geen kinderarbeid te pas was gekomen. "Jazeker, die eis kun je stellen."

Ze begon met drie medewerkers; uiteindelijk waren het er twintig. "Ze werkten allemaal op Zuid Wijk: patronenmakers, verkopers, een administratrice. Een dame voor de koffie en de lunch: we aten samen. En modellenstiksters, die monsters maakten voor de verkoop van collecties aan winkels. Mijn toenmalige man leidde de verkoop, ik deed de styling."

Tot 1992 zat het bedrijf in Zuid Wijk, daarna begon Annemiek het in te richten om er te kunnen wonen. Het werd mooier en mooier, oud en nieuw prachtig op elkaar afgestemd, grote ruimtes in warme kleuren. Alle 'brocante' staat precies op de juiste plek en dan is het huis ook nog eens heel leefbaar.

De mooie kamer.

Kijkt u, lezer, mee? "Je ziet voorzetschermen voor de ramen," zegt Annemiek. "Dubbele ramen, dat mag niet van Monumentenzorg." We gaan de keuken uit, steken de dars over; de vloer is gemaakt van straattegels. Annemiek wijst de plek waar vroeger een hoge steile trap stond om het hooi naar boven te brengen. Ze heeft hem laten vervangen door een wenteltrap en boven een extra etage aangebracht.

We komen in de hoekkamer, de 'mooie' kamer. "Iedere boerderij had een mooie kamer." Hij is ook nu nog een pronkjuweel met fijn gesneden decoraties - lente, zomer, herfst en winter - op een getimmerde zoldering. Twee hoorns des overvloeds in een lauwerkrans vormen een waardig middenornament.

Twee fraaie dubbele deuren gesierd met rozetjes, met ramen aan de bovenkant, leiden naar een alkoof, een kleine tussenkamer. De alkoof is de 'eigen' kamer van Annemiek. Hier geen ode aan Monumentenzorg, maar gewoon een gezellig vertrek vol leuke spullen. "Ik kan hier heerlijk zitten werken."

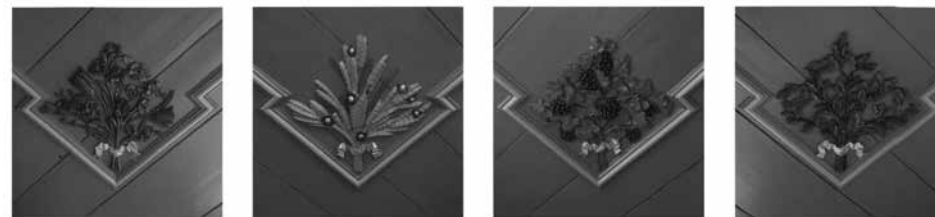
Beetje geheimzinnig opent onze gids vervolgens een deur; je stuit er meteen op een trap, die al snel een buiging naar links maakt. Je wilt niet eens weten waar hij heen gaat - laat het maar geheim blijven. Er is nog iets bijzonders, op de wand rechts achter het trapje. "Dat is een stuk heel oud behangselpapier uit de boerderij, dat ik hier heb opgeplakt. Want weggoien? Nee!"

Kijkje in de alkoof.

Doorkijkje met links de 'geheimzinnige' trap

De Vier Jaargetijden

We doorkruisen de hele boerderij. Peters kamer, de badkamer met 'het alleroudste gave stukje muur van de boerderij', de bovenverdieping die is aangebracht in de nok.

Nog een laatste vraag. De imposante dakkapel boven de voordeur: was die er vroeger ook? "Nee," antwoordt Annemiek, "maar binnen kun je zien, dat er vroeger wel een dakkapel moet zijn geweest."

We hebben geluk dat we Zuid Wijk mochten bewonderen. Gezondheid, leeftijd - Annemiek en Peter gaan binnenkort verhuizen. Maar ze blijven in de buurt. In Broek in Waterland.

HdW

***Historische Vereniging
Broek in Waterland wenst
alle medewerkers en leden
gezellige kerstdagen en een
opbouwend en gezond 2023!***

